23/04/2024

Ο Χριστός όντας απαθής, δουλώθηκε στα πάθη για μας και διακόνησε τη δική μας σωτηρία

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού
Έκδοσις ακριβής της ορθοδόξου πίστεως

Απόδοση στην νέα ελληνική
Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Πάπαρης (νυν Μητροπολίτης Δράμας)

Συνέχεια από εδώ: http://www.pemptousia.gr/?p=397189

Για την άγνοια και τη δουλεία

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι (ο Χριστός) προσέλαβε φύση την οποία διακρίνει η άγνοια και η δουλικότητα· διότι η ανθρώπινη φύση είναι δούλη του Θεού που την έπλασε και αγνοεί τα μέλλοντα.

Σύμφωνα με το Γρηγόριο το θεολόγο, «εάν ξεχωρίσεις αυτό που βλέπουμε απ' αυτό που αντιλαμβανόμαστε με το νου», η σάρκα είναι δούλη και έχει άγνοια· αλλά, η ψυχή του Κυρίου, χάρη στην ταύτισή της με την υπόστασή του και την πλήρη ένωση μαζί του, έγινε πολύ πλούσια από τη γνώση των μελλόντων, όπως και από

τις υπόλοιπες θεοσημίες.

Διότι, όπως η σάρκα των ανθρώπων σύμφωνα με τη φύση της δεν είναι ζωοποιά, ενώ η σάρκα του Κυρίου, επειδή ενώθηκε υποστατικά με το Θεό Λόγο, δεν έχασε τη φυσική της θνητότητα, αλλά έγινε ζωοποιός εξαιτίας της υποστατικής ενώσεως με το Λόγο· και δεν μπορούμε να πούμε ότι δεν ήταν και είναι πάντοτε ζωοοποιός.

Έτσι, λοιπόν, η ανθρώπινη φύση δεν έχει αποκτήσει από τη φύση της τη γνώση των μελλόντων, ενώ η ψυχή του Κυρίου εξαιτίας της ενώσεώς της με το Θεό Λόγο και την υποστατική ταύτιση έγινε πολύ πλούσια, όπως προανέφερα, στις υπόλοιπες θεοσημείες και στη γνώση για τα μέλλοντα.

Πρέπει, επίσης, να γνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε (τον Χριστό) ούτε δούλο να τον λέμε· διότι τα ονόματα «δούλος» ή «δεσπότης» δεν είναι γνωρίσματα της φύσεως, αλλά των σχέσεων, όπως τα ονόματα «πατέρας» ή «υιός».

Αυτά δηλαδή δεν δείχνουν την ουσία αλλά τις σχέσεις.

Όπως ακριβώς είπαμε για την άγνοια ότι, εάν διακρίνεις το κτιστό από το άκτιστο με αμυδρές ιδέες, δηλαδή με λεπτές φαντασίες του νου, τότε η σάρκα θα ήταν δούλη του Θεού, εάν δεν ενώνονταν με το Θεό Λόγο· αφού όμως ενώθηκε υποστατικά, πώς θα είναι δούλη;

Επειδή, δηλαδή, ο Χριστός είναι ένας, δεν μπορεί να είναι και δούλος του εαυτού του και Κύριος· διότι αυτά δεν είναι από αυτά που λέγονται απλοϊκά, αλλά σχετικά με κάτι άλλο. Ποιανού δούλος, λοιπόν, θα είναι; Του Πατέρα; Καλά! Αλλά, όλα όσα έχει ο Πατέρας, δεν είναι και του Υιού; Εάν, λοιπόν, είναι δούλος του Πατέρα, δεν είναι καθόλου του εαυτού του.

Και πώς, εάν ο ίδιος είναι δούλος, λέει ο απόστολος για μας: «ώστε δεν είναι καθόλου δούλος, αλλά υιός», και αυτός μας υιοθέτησε;

Λέγεται επομένως δούλος προσηγορικά, χωρίς ο ίδιος να είναι αυτό, αλλά πήρε τη μορφή του δούλου για χάρη μας και ονομάσθηκε μαζί μας δούλος.

Όντας απαθής, δουλώθηκε στα πάθη για μας και διακόνησε τη δική μας σωτηρία.

Όσοι τον ονομάζουν δούλο χωρίζουν τον ένα Χριστό σε δύο, όπως έκανε ο Νεστόριος.

Εμείς όμως τον λέμε Δεσπότη και Κύριο όλης της κτίσεως· είναι ο ένας Χριστός, ο

ίδιος Θεός και άνθρωπος ταυτόχρονα, ο οποίος τα γνωρίζει όλα· «διότι αυτός κατέχει όλους τους απόκρυφους θησαυρούς της σοφίας και της γνώσεως».

Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, «Έκδοσις ακριβής της ορθοδόξου πίστεως», απόδοση στην νέα ελληνική, Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Πάπαρης. Από: http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/paterikon/iwannhs_damaskhnos_ekdosis_akribhs.htm

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)